

Arrest

nr. 210 647 van 8 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tanzaniaanse nationaliteit te zijn, op 12 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. STOROJENKO *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Tanzaniaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 12/08/1990 te Dar es Salaam. U woonde te Tanzania steeds te Dar es Salaam. Op de leeftijd van 15 jaar beseftte u dat u homoseksueel was, en u begon een homoseksuele relatie met uw vriend E. in het jaar 2005. Deze relatie eindigde evenwel in het jaar 2006, wanneer E. verhuisde. Nadien had u een homoseksuele relatie met een zekere B., van 2006 tot 2011. Deze relatie eindigde nadat u B. erop betraptte dat hij u met een andere man bedroog. U beëindigde uw studies secundair onderwijs in het jaar 2011. Eind 2013 solliciteerde u voor een post als leraar bij de ‘Saint Benedict nursery and primary school’.

Daar leerde u uw laatste homoseksuele partner, I., kennen. Wanneer u en I. elkaar aan het kussen waren in een bureau in de schoolgebouwen, werden jullie betrapt door de directeur van de school. U verloor hierdoor uw werk, maar u zette uw relatie met I. evenwel verder. Wanneer I. in oktober 2016 bij u thuis op bezoek was, en jullie de liefde bedreven, kwam de vriendin van I., samen met leden van de lokale Sungusungu-groep, naar uw huis met het doel om jullie te betrappen. U wist het huis via de achterdeur te ontvluchten, maar I. werd gevat. U vluchtte naar een vriend van u, een zekere R., van wie u onderdak kreeg. Deze haalde later uw paspoort op bij u thuis, en bracht u in contact met een zekere J., die afkomstig was uit Amsterdam. Deze slaagde erin u een visum te bezorgen voor een voor u onbekend land. Op 12/11/2016 verliet u Tanzania samen met J. per vliegtuig en kwam u aan in een voor u onbekend land. Daar werd u overdag opgesloten in een huis waar u samen met J. verbleef. U werd daar door J. verplicht om seks te hebben met vreemde mannen die hij naar u zou brengen. Op een dag slaagde u er evenwel in om dit huis te ontvluchten wanneer J. afwezig was, en nam u op aanraden van politieagenten aan wie u hulp vroeg, een trein naar het station Brussel-Noord. Op 23 maart 2017 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een ‘gegronde vrees voor vervolging’, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Ondanks het feit dat het CGVS rekening houdt met het gegeven dat het niet gemakkelijk is op objectieve wijze uw seksuele geaardheid te bewijzen, mag het CGVS wel van een asielzoeker, die zichzelf identificeert als homoseksueel, verwachten dat hij overtuigend is voor wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. Het CGVS mag met andere woorden van een asielzoeker, die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn homoseksualiteit, een omstandig, gedetailleerd en spontaan relaas verwachten.

Vooreerst dienen uw verklaringen opgemerkt, betreffende de manier waarop u zich bewust zou zijn geworden van uw ontluikende homoseksuele gevoelens, en de wijze waarop u zich bewust zou zijn geworden van uw homoseksuele geaardheid.

U gevraagd op welke leeftijd u zich voor het eerst aangetrokken voelde tot mannen, en wanneer het u voor het eerst begon te dagen dat u seksueel aangetrokken bent tot mannen eerder dan tot vrouwen, verklaarde u dat u op de leeftijd van 15 alles samen deed met E. [uw eerste homoseksuele partner], u jaloers zou zijn wanneer hij samen was met andere mensen, en u zich aangetrokken voelde tot hem wanneer u alleen was bij hem (zie gehoorverslag CGVS, p. 22). Gevraagd of u voorheen al dan niet reeds wist van zichzelf dat u homo bent, verklaarde u – eerder vaagweg en weinig verhelderend – dat u er zich voor de leeftijd van 15 nog niet van bewust was, en u ‘het ontdekte door de omstandigheden waarin u zich bevond’. In een poging om meer inzicht te krijgen in de manier waarop u van zichzelf bewust werd dat u homoseksueel bent, aan u gesteld dat u dus gevoelens van jaloezie ervoer en u zich aangetrokken voelde tot E., en gevraagd hoe u zelf met deze gevoelens omging, gezien uw verklaring dat u voorheen zelf ook niet wist dat u homoseksueel was, antwoordde u dat u zichzelf de vraag stelde waarom u zich zo voelde in zijn aanwezigheid, en stelde u verder dat u dan terugdacht aan een situatie die zich voordeed in het jaar 2004, waarbij de huismeid die destijds in uw familiaal huis werkte, u poogde te verleiden om seks te hebben met haar. U verklaarde verder dat u geen gevoelens had voor haar, u zich in uw hele leven nooit aangetrokken voelde tot een vrouw, en deze flashback [namelijk de huismeid die seks met u wou hebben] u toeliet te ontdekken wie u bent. U gesteld dat deze verklaring dan wel aangeeft dat u begreep dat u zich niet aangetrokken voelde tot vrouwen [of althans niet tot de betrokken huismeid], maar opnieuw gevraagd hoe u dan van zichzelf ontdekte wél aangetrokken te zijn tot mannen, verklaarde u dat u bijna alles samen met E. deed, jullie op een dag ‘de gewoonte’ ontwikkelden om elkaars penis in te zepen, en u dan gevoelens kende voor een andere man, die u nooit ervoer voor een vrouw (zie gehoorverslag CGVS, p. 22-23). U erop gewezen dat deze verklaring eerder [op summiere wijze] aangeeft wanneer u een eerste keer seksuele handelingen stelde met een andere man, maar er u eigenlijk gevraagd wordt naar de wijze waarop u van zichzelf bewust werd homoseksueel te zijn, wat er zoal in uw geest omging wanneer dit besef u begon te dagen, hoe u daar zelf mee omging, of het al dan niet moeilijk was voor u om dit van zichzelf te aanvaarden, en gevraagd om daarover eens wat meer te vertellen, antwoordde u eerst nietszeggend dat ‘de liefde in verbinding staat met gevoelens’, en verklaarde u verder – geenszins een antwoord biedend op de u gestelde, open, vraag – dat, voor zover u wist, een man tot een vrouw aangetrokken is en vice versa, u

zich nooit had ingebeeld dat u een relatie zou hebben met een vrouw, u zich meer op uw gemak voelde bij mannen, en u 'zo' ontdekte wie u was (zie gehoorverslag CGVS, p. 23). In een verdere poging om tekenen van doorleefde ervaringen doorheen uw verklaringen terug te vinden, gevraagd of u – voordat u E. ontmoette – ooit al gevoelens ervoer van aantrekking tot mannen – zoals dromen, of bepaalde gedachten die u opwindend vond – die er op wezen dat u zich fysiek aangetrokken voelde tot andere mannen, verklaarde u enkel dat u, wanneer u nog jong was, vaak de rol van de vrouw op zich zou nemen wanneer u samen met andere kinderen spelletjes speelde. U voegde eraan toe dat u zo van zichzelf begreep dat u een 'tendentie' had tot homoseksualiteit. In een verdere poging doorleefde ervaringen doorheen uw verklaringen te ontwaren, gevraagd hoe u zelf reageerde wanneer u zich op een bepaald moment van uw homoseksualiteit bewust was geworden, gevraagd wat u daar zelf van dacht, of u daar blij mee was, dan wel of dat u stoorde in het begin, dan wel of u twijfels kende bij dit alles, wist u enkel – wederom vaagweg, allesbehalve blijk gevend van enige doorleefde ervaring, en geenszins verhelderend – te verklaren dat u en E. onbewust ontdekten dat jullie iets gemeenschappelijks hadden, en dat jullie verwonderde. U erop gewezen dat dat geen antwoord is op de u gestelde vraag, en **opnieuw gevraagd hoe u zich van uw eigen seksuele voorkeur bewust werd, hoe u daar zelf op reageerde, wat u er zelf allemaal bij dacht, en hoe u met dit alles omging – dit in de context van een maatschappij waarin homoseksualiteit een cultureel taboe uitmaakt en wettelijk strafbaar gesteld is – verklaarde u simpelweg dat, wat u betreft, u tevreden was, en verwees u opnieuw naar wat u samen met E. reeds gedaan had. U er nog maar eens op gewezen dat er u gevraagd wordt naar uw eigen bewustwordingsproces, en opnieuw gevraagd naar de gevoelens die u kende en de gedachten die doorheen uw geest gingen, wanneer u van zichzelf bewust werd dat u homoseksueel bent, verklaarde u – beknopt en wederom algemeen en vaagweg – dat u aan de ene kant tevreden was, en zich aan de andere kant afvroeg hoe de situatie zou verlopen (zie gehoorverslag CGVS, p. 24). Gevraagd waarom u zegt dat u tevreden was bij de ontdekking van uw homoseksuele geaardheid, en gevraagd wat er u dan tevreden maakte, antwoordde u enkel dat u begreep wie u was, u het ontdekt had, u geen twijfels kende, en u daarom – zonder meer – 'blij was'. In een zoveelste poging om sporen terug te vinden van werkelijke, doorleefde ervaringen, u gesteld dat u ontdekte dat u anders was dan de meeste andere jongens van uw leeftijd, u dus besepte homoseksueel te zijn in een land waar dit een maatschappelijk taboe betreft en wettelijk verboden is, en u gesteld dat dat dan toch ook niet simpelweg 'erg leuk' kan zijn op dat moment, of misschien wel, antwoordde u – wederom de u gestelde vraag simpelweg negerend – dat u geen twijfels meer had over uw seksuele geaardheid, maar u zich wel zou afvragen hoe alles zou gaan in de toekomst. Gevraagd of – gezien u verklaarde geen twijfels meer te hebben gehad over uw seksuele geaardheid – u voorheen dan wél twijfels had ervaren, antwoordde u – opnieuw geenszins inzichtelijk, noch verhelderend – dat u voorheen nog helemaal niet ontdekt had wie u bent. Gevraagd of u dan ooit enig gevoel van twijfel ervoer wanneer u zich wel bewust was van uw homoseksuele geaardheid, antwoordde u – wederom grossierend in vaagheid en ontwijkende antwoorden – dat het 'het begin was, het wat evolueerde, tot u de relatie had met E.'. Gevraagd wat u daarmee bedoelt, en wat er dan evolueerde, antwoordde u, wederom vaagweg en in uiterst algemene termen, dat u uw homoseksualiteit ontdekte, u zichzelf eerst niet vertrouwde en u dan zelfvertrouwen kreeg door ervaring.**

Het dient vastgesteld dat uw verklaringen betreffende de wijze waarop u zich er beweerdelijk van bewust zou zijn geworden dat u homoseksueel bent, allesbehalve weten te overtuigen. U bent geheel onvermogen om nog maar enigszins te concretiseren of uit te leggen hoe u zich bewust werd van uw eigen homoseksuele geaardheid en welk gevoelsleven u hierbij kende, u blijft enkel steken bij vage en algemene verklaringen – zoals 'dat u gewoon tevreden was', 'het evolueerde en u het dan begreep', of 'dat jullie de gewoonte ontwikkelden om elkaars penis in te zepen, en u dan gevoelens kende voor een andere man' – die u, wanneer hierop ingegaan wordt en verder naar gepeild wordt, geenszins weet uit te leggen of te concretiseren. Uw verklaringen geven dan ook geen enkele blijk van werkelijke, doorleefde gevoelens of ervaringen. U lijkt dit alles slechts te kunnen vertellen vanuit het perspectief van een buitenstaander, en geeft – ondanks de veelheid aan vragen hiernaar – geen enkele blijk van enige reflectie tout court wat betreft de bewustwording van uw eigen homoseksuele geaardheid. Het weinige dat u dan wel weet te verklaren – namelijk dat u zich als kind in een vrouw verkleedde, en u zo begreep dat u homoseksueel zou zijn, is een danig clichébeeld waarbij u enkel blijk geeft van een volkomen gebrek aan inzicht in de complexe situatie waarin een homoseksueel persoon zich geplaatst ziet bij de ontdekking van zijn eigen gevoelens en geaardheid. Dat u lijkt aan te geven zich bewust te zijn geworden van uw seksuele aantrekking tot mannen, omdat u zich als kind soms in een vrouw zou verkleeden, geeft veeleer de clichématige wijze weer waarop u homoseksualiteit percipieert, dan dat deze verklaringen wijzen op werkelijke, doorleefde ervaringen als jonge, opgroeiende man die zich bewust wordt van zijn seksuele geaardheid.

Het dient vastgesteld dat het geheel aan bovenstaande verklaringen geenszins aannemelijk is, en getuigt van een manifest gebrek aan doorleefde ervaringen. Immers, de wijze waarop u uw bewustwordingsproces van uw beweerde homoseksuele geaardheid schetst [of eerder net het totale onvermogen hieromtrent enige concrete verklaringen af te leggen], namelijk dat u dit zonder meer beseftte toen u uw eerste beweerde partner E. leerde kennen, u met hem de gewoonte ontwikkelde seksuele handelingen te stellen, en u daarmee blij en tevreden was, zonder meer – dit alles in het kader van een homofobe maatschappij als de Tanzaniaanse, overtuigt allerminst, en geeft geen enkele blijk van enige doorleefde ervaringen – homo zijnde in een homofob land als Tanzania - maar geeft veeleer blijk van een manifest gebrek aan inzicht in de complexe realiteit waarmee een homoseksueel, opgroeiend en levend in een homofobe maatschappij als de Tanzaniaanse, geconfronteerd wordt bij de bewustwording van de eigen seksuele geaardheid, en de manifest vijandige perceptie ervan door de burgerlijke maatschappij. Ondanks de talloze en verscheidene vragen die u gesteld werden – in een poging om te peilen naar de emoties waardoor u heen ging bij het besef homoseksueel te zijn, bij het besef dat u anders was dan de meeste andere jongens van uw leeftijd, dat uw homoseksualiteit maatschappelijk en wettelijk niet getolereerd wordt in Tanzania, en om te peilen naar de gedachten, gevoelens, eventuele angsten of twijfels, overwegingen, verwachtingen, anticipaties op mogelijke perspectieven van uw naasten, vrienden en familieleden – komt u telkens niet verder dan vage en algemene verklaringen. Hoewel soms geopperd wordt dat een verschillende culturele achtergrond, aanleiding kan geven tot een verschillende ervaring van de bewustwording en beleving van homoseksualiteit, dient vastgesteld dat u überhaupt geen enkele blijk geeft van het nadenken over, het omgaan met, en het ervaren van nog maar een enkele concrete gedachte, overweging of gevoel bij het feit dat u homoseksueel bent, dit alles te midden van een maatschappij die manifest vijandig staat ten aanzien van homoseksualiteit. Immers, hoewel een verschillende culturele achtergrond aanleiding zou kunnen geven tot een verschillende wijze van beleving van de (ontluikende) homoseksualiteit, en een verschillende manier van omgaan met het feit als homoseksueel te leven in een homofobe maatschappij als de Tanzaniaanse, dient vastgesteld dat u geenszins in staat bleek om uw ervaringen enigszins te concretiseren en uit te leggen. Uw verklaringen omtrent de bewustwording van uw beweerde homoseksuele geaardheid, geven geen enkele blijk van werkelijke, concrete en doorleefde ervaringen en evenmin van een andere (cultureel bepaalde) manier van beleving van de eigen geaardheid, maar duiden enkel op **een volledig en manifest gebrek aan doorleefde ervaringen.**

Onderstaande vaststellingen bevestigen enkel verder het ongeloofwaardige karakter van uw bewering homoseksueel te zijn, en in Tanzania meerdere homoseksuele relaties te hebben gehad.

U verklaarde dat u samen met I. – uw laatste beweerde homoseksuele partner - in het jaar 2014 in een bureau van de school waar jullie beiden werkten, aan het kussen waren met elkaar, toen jullie er betrapt werden door de directeur van de school (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Deze lichtte op zijn beurt de manager van de school in, waarop u ontslagen werd. U verklaarde voorts dat I. niet ontslagen werd na dit voorval, maar de andere leraren wel op de hoogte waren, en zo ook de vriendin van I., Be. (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Gevraagd of u en I. op een zichtbare plaats met elkaar stonden te kussen, dan wel in een apart bureau, verklaarde u dat gelijk wie kon binnenkomen, in dat bureau. Gevraagd waarom jullie daar dan stonden te kussen, gezien het risico, antwoordde u vaagweg dat de liefde, en gevoelens, soms moeilijk te beheren vallen, jullie er niet in slaagden zich te bedwingen, en jullie niet voorzichtig waren. **U gevraagd waarom jullie niet gewoon naar huis gingen om met elkaar te kussen, gezien dat toch veiliger zou zijn, antwoordde u dat jullie nabij elkaar woonden in de logementen voor het schoolpersoneel, en het verdacht zou zijn indien jullie daarheen zouden gaan** (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Gevraagd waarom dat 'verdacht' zou zijn, gezien jullie volwassen mannen waren en toch kunnen gaan waar jullie willen, en het toch minder riskant zou zijn dan te staan kussen met elkaar in de schoolgebouwen, antwoordde u – ter verklaring – dat er eerder conflicten plaatsvonden tussen leraren, waarna de regel werd ingevoerd dat leraars niet bij elkaar op bezoek mochten in hun logementen. U erop gewezen dat het breken van die regel toch minder risico inhoudt dan te staan kussen met een andere man in de schoolgebouwen zelf – waar gelijk wie jullie kon betrappen – benadrukte u dat het regelement erg strikt was, dat anderen de regels reeds overtraden, en zij een geschreven waarschuwing ontvangen en je zelfs je werk kon verliezen daardoor. U er nogmaals op gewezen dat uw handelingen nog veel risicovoller waren, en u – nadat de directeur jullie betraptte – zelfs zonder enige waarschuwing, meteen uw werk verloor, verklaarde u dan weer dat jullie het al meerdere keren hadden gedaan daar, en jullie eerder niet betrapt werden. Wanneer later tijdens het gehoor gevraagd werd waar I. samenwoonde met zijn vriendin, Be., antwoordde u verbazend genoeg dat zij ook in de logementen van de school woonde, bij I. (zie gehoorverslag CGVS, p. 13).

Gevraagd of Be., de avond waarbij u en I. door de directeur al kussend werden betrappt, toen in het logement van de school was, antwoordde u bevestigend. Gevraagd of dat dan niet eerder de reden was waarom jullie niet naar zijn logement konden gaan, en jullie daarom in het bureau met elkaar kusten, antwoordde u bevestigend. U erop gewezen dat u dat eerder helemaal niet zei, en u toen enkel verwees naar het schoolreglement ter verklaring van het feit dat jullie ervoor opteerden met elkaar te kussen in een bureau in het schoolgebouw, eerder dan in de privé-logementen, antwoordde u – uw vorige verklaringen simpelweg bijstellend – dat u niet bij hem kon gaan omdat zijn vrouw daar was, en ten tweede omwille van het schoolreglement. **Deze vaststellingen doen verder fundamenteel afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas, en bij uitbreiding aan uw beweerde homoseksuele relatie met I..**

Gevraagd wat er verder nog gebeurde, die avond waarop de directeur u en I. betraptte, gevraagd of u erover sprak met I., en of jullie bang waren, antwoordde u dat jullie elk naar jullie eigen logement gingen, en de info tussen jullie bleef (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Gevraagd of u er toen reeds – nadat u door de directeur was betrappt – aan dacht om weg te vluchten, gezien de directeur ook de politie kon bellen, antwoordde u te denken dat hij uit voorzichtigheid de politie niet belde, gezien dat de reputatie van de school zou schaden indien het nieuws zich zou verspreiden. U erop gewezen dat u dat toen toch geenszins zeker kon zijn, antwoordde u enkel dat het zo niet kon gebeuren, en het niet makkelijk was. U er nogmaals op gewezen dat u toen, de avond waarbij u door de directeur werd betrappt, toch helemaal niet zeker kon zijn dat de directeur niets verder tegen u zou ondernemen, en – bij wijze van voorbeeld – gesteld dat hij toch ook nog naar de politie kon gebeld hebben, antwoordde u – **wars van enige doorleefde ervaring** – dat u de wetten van uw land goed kende, en het pas gevaarlijk was indien u op heterdaad zou zijn betrappt wanneer u seks zou hebben met een andere man, maar dit het geval niet was. Gevraagd of u toen echt dergelijke rigide verschillen maakte – gezien, gelijk wie die u kon betrappen, wel zou begrijpen wat jullie er deden, en uw homoseksuele relatie niet langer geheim zou zijn – antwoordde u dat kussen en seks hebben geheel anders is, en u pas vluchtte wanneer u betrappt werd bij het bedrijven van de liefde. U herinnerd aan uw verklaringen betreffende deze laatste betrapting, en u erop gewezen dat u geenszins gewag maakte van een betrapting op heterdaad (zie gehoorverslag CGVS, p. 6 en 7) – u verklaarde immers dat de deur op slot was en men de kamer niet binnenkwam – verklaarde u, vaagweg en allesbehalve geloofwaardig, dat er een ‘slechte gewoonte’ is in uw land, waarbij mensen door het raam kijken, u denkt dat ze jullie al lang hadden gezien, en de aanvallers reeds met zekerheid wisten wat jullie aan het doen waren, wanneer ze kwamen (zie gehoorverslag CGVS, p. 10-11). Gevraagd of iedereen dan zomaar kon binnenkijken, verklaarde u dat er een ‘transparant gordijn’ was, het warm was die avond en jullie het gordijn wat opzij deden, en jullie niet hadden verwacht dat mensen zouden komen kijken bij het raam (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). **Afgezien van de vaststelling dat deze verklaring wijst op een dermate roekeloos risicogedrag dat enkel afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen, dient er echter vastgesteld dat u dit geenszins zo vertelde, wanneer u eerder tijdens het gehoor in vrij relaas vertelde over deze gebeurtenis.** Sterker zelfs, u toen gevraagd hoe de vriendin van I. – die hierbij aanwezig was – al wist wat jullie er aan het doen waren, dan wel hoe ze reeds vermoedens had hieromtrent, verwees u enkel naar het incident in 2014, waarbij u en I. al kussend betrappt zouden zijn in de schoolgebouwen (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). U opperde toen helemaal niet dat men jullie bezig zag in de kamer tijdens het bedrijven van de liefde. **Deze tegenstrijdige en geenszins aannemelijke verklaringen, doen enkel verder ernstig afbreuk aan de reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van uw bewering homoseksueel te zijn, in Tanzania homoseksuele relaties te hebben gehad en omwille van deze reden het land te zijn ontvlucht.**

Gevraagd of de vriendin van I., die via andere leraren op de hoogte kwam van het incident waarbij u en I. waren betrappt terwijl jullie elkaar aan het kussen waren, daarover praatte met I., antwoordde u het niet te weten (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Gevraagd of u daar dan niet over praatte met I., gezien jullie samen betrappt werden, zijn vriendin vermoedens had en het te weten kwam van andere leraren, verklaarde u – geenszins verhelderend en ontwijkend – dat u uw werk en logement verloor, en u terugging naar de plek waar u eerder woonde. Deze verklaringen doen opnieuw ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw beweerde homoseksuele relatie met I., immers: uw relatie met I. zou pas een tweetal jaren later, in oktober 2016, geëindigd zijn wanneer u diende weg te vluchten. **Dat u niet weet aan te geven of I. en zijn vriendin Be. – die op de hoogte was – ooit gepraat hebben over het feit dat I. met u betrappt was terwijl jullie kusten, is geheel ongeloofwaardig en niet aannemelijk. Niet enkel doet deze vaststelling ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde homoseksuele relatie met I., maar ook aan uw beweerde homoseksuele geaardheid tout court – immers: dat u zich de vraag niet zou stellen wat Be. hierover dacht of zei, hoewel deze betrapting niet enkel uw relatie met I., maar ook uw fysieke**

veiligheid, in gevaar kon brengen – getuigt allerm minst van doorleefde ervaringen van een homoseksuele persoon die zijn homoseksualiteit dient te beleven te midden een homofobe maatschappij, en blootstaat aan vervolging vanwege de autoriteiten en medeburgers indien zijn homoseksualiteit aan het licht zou komen.

Tot slot kunnen ook uw verklaringen betreffende uw relatie met B. opgemerkt worden. Zo verklaarde u dat u met B. een homoseksuele relatie had van 2006 tot 2011 (zie gehoorverslag CGVS, p. 12-13), een relatie die eindigde nadat u hem zou betrappt hebben met een andere man (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). U gevraagd dit verder toe te lichten, legde u uit dat u af en toe op bezoek zou komen bij B. zonder deze vooraf te waarschuwen, u toen (in het jaar 2011) onverwacht zijn huis binnen ging, gezien de deur niet gesloten was, en u B. zo betrapte met een andere man. U verklaarde verder dat u kwaad was wanneer u hen betrapte, er een discussie begon die de aandacht van de burens wekte, en de burens van B. zo ontdekten dat u met B. een liefdesrelatie onderhield (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). U gevraagd hoe ze dat precies ontdekten, gezien u enkel sprak over 'lawaaai' en 'discussie', en dit nog niet aantoonde hoe alle burens te weten kwamen dat u een liefdesrelatie had met B., verklaarde u dat de burens het te weten kwamen, door de woorden die u uitsprak. Gevraagd waarom u dat zo deed, gezien u zo ook uzelf in gevaar bracht, en u ook gewoon had kunnen weggaan, dan wel hem fysiek aanvallen, verklaarde u dat u zich niet kon beheersen door de woede (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Gevraagd of het feit dat de burens van B. op de hoogte waren, gevolgen had, antwoordde u bevestigend, en verklaarde u dat het nieuws zich verspreidde in de wijk, en B. later moest vluchten, gezien hij zich aan erge zaken verwachtte daar men de politie kon bellen of hem aanvallen. Gevraagd of u toen ook bang was, antwoordde u enkel – verbazend genoeg en opnieuw allerm minst blij gevend van enige doorleefdheid of inzicht in de complexe situatie waarin een homoseksueel zich in Tanzania geplaatst ziet – dat u persoonlijk niet werd betrappt. U erop gewezen dat de burens van B. toch op de hoogte waren van uw homoseksuele relatie met hem, verklaarde u dat u geen inbreuk pleegde, en vroeg u zich af wat het bewijs zou zijn indien men u had aangeklaagd. **Opnieuw laat u uitschijnen dat u het, homoseksueel zijnde in Tanzania, geenszins erg bleek te vinden indien mensen van uw geaardheid op de hoogte kwamen, en u helemaal niets vreesde, zolang u niet op heterdaad werd betrappt tijdens seksuele betrekkingen, daar u dan wettelijk gezien niet aangeklaagd zou kunnen worden. Uw verklaringen geven blijk van een volledig en frappant gebrek aan doorleefde ervaringen en inzicht in de complexe realiteit waarmee een homoseksueel, opgroeiend, levend en werkend in een homofob land als Tanzania, rekening moet houden – immers: dat u er geenszins zou mee inzitten dat anderen op de hoogte kwamen van uw homoseksuele geaardheid- en relaties, dit omdat u niet op heterdaad betrappt werd tijdens het liefdesspel met uw partner, en er derhalve 'toch geen bewijs' is op grond waarvan u wettelijk vervolgd kon worden, zijn verklaringen die er enkel op wijzen dat u zich geenszins ooit in dergelijke situaties heeft bevonden.**

Volledigheidshalve dient ook opgemerkt te worden dat uw verklaringen betreffende de wijze waarop u Tanzania verliet, weinig geloofwaardig zijn.

Zo zou u via een vriend van u, een zekere R., in contact gekomen zijn met een zekere 'meneer J.', een blanke man uit Amsterdam. U weet echter niet meer wanneer u deze ontmoette, noch weet u concreet uit te leggen hoe deze erin slaagde om u een visum te bezorgen, weet u evenmin wat deze blanke persoon uit Amsterdam überhaupt deed in Tanzania, en weet u niet welke stappen genomen werden, noch welke documenten u nodig had, om een visum voor u aan te vragen, noch weet u welke het land is, waarvoor u een visum verkreeg (zie gehoorverslag CGVS, pp. 17-21). Dermate onwetendheid weet echter niet te overtuigen.

Wat betreft uw verklaringen dat u, nadat u Tanzania verliet, in een huis in een voor u onbekend land, zou zijn opgesloten door deze meneer J., waar u onder dwang seks moest hebben met personen die meneer J. aanbracht (zie gehoorverslag CGVS, p. 21), dient vastgesteld dat aan deze verklaringen – gezien uw verklaringen in het kader van uw asielaanvraag over het geheel geenszins geloofwaardig bevonden worden – geen geloof gehecht kan worden. Dat u dit voorts niet vermeldde tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken – waar u wel verklaarde dat u samen met meneer J. in een huis verbleef, waar hij u 's ochtends zou opsluiten wanneer hij het huis uitging omdat hij meende dat u problemen zou kunnen hebben indien u er zou weggaan (zie: 'Verklaring DVZ', p. 10, punt 31) – bevestigt enkel het ongeloofwaardige karakter van deze verklaringen, daar geenszins ingezien kan worden waarom u toen niet zou hebben vermeld dat u onder dwang seks moest hebben met personen die door meneer J. werden aangebracht.

Wat betreft de door u neergelegde brief van 'Rainbow House', waarin bevestigd wordt dat u regelmatig deel zou nemen aan activiteiten van deze organisatie, dient vastgesteld dat dit geenszins een bewijs is dat u homoseksueel zou zijn.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen indachtig, kan er absoluut geen geloof gehecht worden aan de door u voorgehouden homoseksuele geaardheid –en relaties. Er kan derhalve evenmin enig geloof gehecht worden aan de door u geopperde vervolgingsfeiten, en u heeft dan ook niet aannemelijk kunnen maken dat in uw hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, in aanmerking genomen kan worden, of dat u, bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong, in casu Tanzania, een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 12 april 2018 een schending aan van "de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet"; "Schending van het artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet"; "Schending van het art. 62 van de Vreemdelingenwet - schending van de materiële motiveringsverplichting"; "Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen"; "Schending van de zorgvuldigheidsverplichting"; "Schending van het redelijkheidsbeginsel".

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de "Guidelines on International Protection No. 9: Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees" (hierna: Sexual Orientation Guidelines).

Verder benadrukt hij dat hij wel degelijk coherente en eenduidige verklaringen heeft afgelegd en dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij zijn eerste homoseksuele gevoelens kreeg toen hij 15 jaar oud was. Hij stelt dat zijn jaloezige gevoelens ten opzichte van E. voor hem de eerste tekenen waardoor hij beseftte dat hij zich aangetrokken voelde tot E..

Voorts stelt verzoeker dat zijn verklaringen dat hij 'door omstandigheden' ontdekte dat hij seksuele gevoelens had voor mannen, volledig in lijn ligt met de situatie zoals uiteengezet in de "Sexual Orientation Guidelines".

Verzoeker betoogt dat hij tijdens het gehoor van 15 december 2017 duidelijk verklaarde hoe hij zijn eerste homoseksuele gevoelens ervoer (p. 22). Verzoeker wijst erop dat er geen specifieke antwoorden bestaan om aan te tonen of iemand al dan niet homoseksueel is.

Verzoeker haalt verder aan dat hij duidelijk een tweestrijd laat merken: "hij wilt aantonen dat hij langs de ene kant blij was dat hij zijn gevoelens een plaats gaf, maar dat hij langs de andere kant ook angst had, gezien de culture factor van het taboe en het verbod om homoseksualiteit in Tanzania."

Verzoeker merkt op dat tegenpartij stelt dat het "enige wat verzoeker concreet kon verklaren -namelijk dat hij als kind zich in een vrouw verkleedde en zo begon te begrijpen dat hij anders was- zo'n danig clichébeeld is en verzoeker hierdoor een volkomen gebrek aan inzicht heeft in de complexe situatie waarin een homoseksueel persoon zich geplaatst ziet bij de ontdekking van zijn gevoelens". Verzoeker betoogt dat "Stellen dat verzoeker hierdoor op een clichématige wijze homoseksualiteit percipieert, is manifest tegenstrijdig met paragraaf 60 van de Guidelines, die duidelijk stellen dat men open minded moet zijn tijdens het gehoor van LGTB asielzoekers."

Verzoeker verwijst voorts naar de Jogjakarta-principes, die beschrijven dat de seksuele geaardheid van een persoon een fundamenteel aspect is van de menselijke identiteit.

Seksuele oriëntatie wordt in de Jogjakarta principes omschreven als “*het vermogen van eenieder om zich emotioneel, affectief en seksueel sterk aangetrokken te voelen tot mensen van hetzelfde of het andere gender, of van meer dan één gender, en met hen intieme en seksuele relaties aan te gaan.*”. Verzoeker stelt dat hij geregeld meldde in zijn gehoorverslag, dat hij zich aangetrokken voelde tot mannen.

Verzoeker beklemt voort dat hij sinds zijn komst naar België regelmatig naar het Rainbow House te Brussel gaat en er deelneemt aan activiteiten, dat hij frequent naar clubs in Brussel-Centraal is geweest en er mannen ontmoette, dat hij een geheime relatie met een man had in België en dat hij hier actief was op sociale netwerksites.

Verzoeker voert aan dat een homofob klimaat heeft in Tanzania. Hij verwijst naar een “*rapport van International lesbian, gay, bisexual, trans and intersex association (hierna: ILGA)*”, dat beschrijft dat homoseksualiteit strafbaar is in Tanzania met straffen tot 30 jaar. Verder haalt hij een artikel van “*the Guardian*” aan dat berichtte dat organisaties, NGO's en advocaten die de LGTB gemeenschap in Tanzania willen ondersteunen, monddood worden gemaakt. Tot slot verwijst hij naar een bericht door BBC, waarin staat te lezen dat mannen en vrouwen in een hotel werden opgepakt tijdens een training over HIV/Aids.

Verzoeker betoogt dat de situatie in het land van herkomst van verzoeker ook een element is dat ten gronde mee in overweging dient genomen te worden en die ook een bepaalde context kan creëren waartegen verzoekers verklaringen gezien moeten worden. Hij verwijst dienaangaande naar de “*Sexual Orientation Guidelines*”.

In hoofdorde “*vraagt verzoeker hem de vluchtelingenstatus toe te kennen. Gezien de veiligheidssituatie voor homoseksuelen in Tanzania, verzoekt verzoeker in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Uiterst ondergeschikt, vraagt verzoeker zijn dossier terug te sturen naar het commissariaat-generaal om zijn asielaanvraag ten gronde te beoordelen.*”

2.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

- “3 *Attest Regenbooghuis Brussel;*
- 4a-b *ILGA, State-Sponsored Homophobia: A World survey of sexual orientation laws: criminalization, protection and recognition, May 2017;*
- 5a-b *The Guardian, Tanzania illegally detains human rights lawyers for 'promoting homosexuality', 26/10/2017;*
- 6a-b *BBC, Zanzibar arrests 20 over homosexuality, 16/09/2017*”.

Bij aanvullende nota van 13 juli 2018 voegt verzoeker een medisch attest, een getuigenis van L.M.M. en een foto van hem en L.M.M. tijdens een event van Why Me.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van

herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoeker beweert vervolging te vrezen in zijn land van herkomst omwille van zijn homoseksuele geaardheid.

2.4.2. De Raad neemt aan dat het aantonen van een seksuele geaardheid gevoelig kan liggen en niet evident is. Indien de kandidaat-asielzoeker echter geen bewijs kan verschaffen aangaande zijn of haar seksuele oriëntatie en/of er is een gebrek aan specifieke informatie betreffende de status van LGBT in het land van herkomst, dan stelt ook UNHCR dat de seksuele oriëntatie dient te blijken uit de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker (UNHCR, “*Guidance Note on Refugee Claims relating to sexual orientation and gender identity*”, Genève, 2008, nr. 35). De Raad benadrukt dat kan verwacht worden dat verzoeker minstens doorleefde verklaringen aflegt aangaande zijn eigen homoseksuele bewustwording, ervaringen en relaties en de eigenheid van homoseksualiteit die verder reiken dan stereotiepe opvattingen over homoseksualiteit. Ook kan sociale aanknopingspunten worden verwacht en dus enige bekendheid worden aangetoond met de situatie van homoseksuelen in zijn land van oorsprong en eventueel ook in België. Van een asielzoeker die zichzelf identificeert als homoseksueel en omwille van deze seksuele geaardheid beweert een vrees te hebben of een risico te lopen in zijn land van oorsprong kan worden verwacht dat hij dit overtuigend aantoont.

2.4.3. Verzoekers verklaringen aangaande de ontdekking en beleving van zijn homoseksualiteit kunnen niet overtuigen. Zo stelde verzoeker dat hij bewust werd van zijn homoseksualiteit op vijftienjarige leeftijd, “*Toen, ik was dicht bij E., we waren danig dicht bijeen, voor alles deden we dingen samen. Uiteindelijk, ik begon jaloers te worden, beetje bij beetje, wanneer ik hem in compagnie zag van iemand anders, man of vrouw, ik was jaloers. Wanneer ik alleen was bij hem, ik voelde me tot hem aangetrokken.*” (gehoorverslag van het CGVS van 15 december 2017, ofwel notities persoonlijk onderhoud (hierna: CGVS-verslag), p. 22). Verzoeker verduidelijkte dat hij zich voor de leeftijd van 15 jaar zich nog niet bewust was van zijn homoseksuele geaardheid en dat hij het ontdekte door “*de omstandigheden waarin ik me toen bevond*” (CGVS-verslag, p. 22). Gevraagd hoe verzoeker hiermee omging, antwoordde hij “*Ik vroeg mezelf af waarom ik dat voelde in zijn aanwezigheid. Ik probeerde na te denken over de situatie van voorheen. In 2004, moeder was zwanger, mijn kleine broer – A. – ging geboren worden. Moeder kon niet meer het huiswerk doen, ze moest een huismeid aannemen. Die bleef bij ons, zij werd als een lid van de familie. Drie maanden na haar aankomst, de domestique begon me lastig te vallen, ze wou een relatie beginnen met me. (...) Ze wou me dwingen seks te hebben met haar. Ik had daartoe geen enkel gevoel, voor haar. Een dag, ze wou me echt forceren, ze was naakt, ze wou de liefde bedrijven. Ik voelde niets, ze trok me helemaal niet aan. Ze begon dan lelijke woorden te zeggen, ze was boos, toen, ik begreep niet wat gebeurde. In mijn leven, ik was nooit aangetrokken tot een vrouw. Het is het de flashback die me toeliet te ontdekken wie ik ben.*” (CGVS-verslag, p. 22). Aangemoedigd om te vertellen hoe verzoeker dan wist dat hij homoseksueel was, legde hij uit dat hij “*heel dicht bij E. [was], we deden bijna alles samen op school, we speelden samen, studeren samen, we gingen samen water halen, we aten samen. Wanneer, op een dag, we hadden een gewoonte ontwikkeld. We namen zeep, en elkeen deed de zeep op de penis van de andere. Gevoelens die ik nooit kende voor een vrouw, had ik voor een man. Hij trok me aan.*” (CGVS-verslag, p. 22-23). Verzoeker koppelt het ontdekken van zijn voorgehouden seksuele geaardheid aan het stellen van seksuele handelingen, doch kan blijkbaar zijn gemoed en emoties bij de bewustwording van zijn geaardheid niet toelichten, noch wat er in zijn geest omging, hoe verzoeker te weten kwam dat hij homoseksueel was en hoe hij dit aanvaardde. Verzoeker blijft nietszeggend bij “*De liefde staat in verbinding met gevoelens. Normaal, voor zover ik wist, is een man aangetrokken door een vrouw, en vice versa. Wat mij betreft, het overkwam me nooit dat ik dacht, inbeelde, dat ik een relatie zou hebben met een vrouw. Ik voelde me veel meer op m'n gemak met een man. Zo ontdekte ik wie ik was.*” (CGVS-verslag, p. 23). Verder nogmaals gevraagd hoe verzoeker reageerde toen hij zich bewust werd van zijn homoseksualiteit, antwoordde verzoeker weinig doorleefd “*Onbewust hadden we ontdekt dat we iets gemeenschappelijks hebben, ik en E.. Dat verwonderde ons.*” (CGVS-verslag, p. 23). De vraag nogmaals verduidelijkt, stelde verzoeker louter “*Wat mij betreft, ik was tevreden. Gezien wat reeds was gebeurd, ik zei mezelf, ik kan me daar dus aan verwachten*” (CGVS-verslag, p. 23). Opnieuw gevraagd hoe verzoeker zich voelde bij de bewustwording van zijn homoseksualiteit, stelde hij “*Aan de ene kant was ik tevreden, aan de andere kant vroeg ik me af hoe de situatie zou verlopen.*”

Als mijn ouders het zouden weten, of de entourage het zou weten." (CGVS-verslag, p. 24). Gevraagd waarom verzoeker dan tevreden was met de ontdekking van zijn homoseksualiteit, antwoordde hij *"Ik begreep wie ik ben, ik had dat ontdekt, ik had geen twijfel, daarom was ik blij"* (CGVS-verslag, p. 24), waarop de *protection officer* stelde *"U ontdekte dat u anders was dan de andere jongens van uw leeftijd. Besefte homoseksueel te zijn in een land waar dat taboe is en wettelijk verboden, dat kan toch ook niet erg leuk zijn op dat moment? Of wel?"* (CGVS-verslag, p. 24), en verzoeker *"Ik praat over een dilemma, ik had geen twijfels meer over mijn seksuele geaardheid. Aan de andere kant, ik vroeg me af hoe de situatie zou verlopen. Ik stelde me de vraag over de toekomst, gezien de situatie in de samenleving en in het land in het algemeen."* (CGVS-verslag, p. 24). Hierop gevraagd of verzoeker - gezien hij verklaarde geen twijfels meer te hebben gehad over zijn seksuele geaardheid - voorheen dan wél twijfels had ervaren, antwoordde verzoeker opnieuw weinig verhelderend dat hij voorheen nog helemaal niet ontdekt had wie hij was (CGVS-verslag, p. 24). Gevraagd of hij dan ooit enig gevoel van twijfel ervoer wanneer hij zich wel bewust was van zijn homoseksuele geaardheid, stelde verzoeker ontwijkend *"Het was het begin, het evolueerde wat, tot ik de relatie had met E."* (CGVS-verslag, p. 24). Gevraagd wat verzoeker dan precies bedoelde, stelde hij opnieuw vaag *"Ik zei daarpas net dat ik mijn homoseksualiteit ontdekte, maar toen, ik vertrouwde mezelf nog niet, door de ervaring had ik meer zelfvertrouwen."* (CGVS-verslag, p. 24).

2.4.4. Verzoekers verklaringen aangaande zijn beweerde bewustwordingsproces weten niet te overtuigen. Verzoeker blijkt niet in staat te concretiseren of toe te lichten hoe hij zich bewust werd van zijn homoseksuele geaardheid en blijft steken in vage en algemene verklaringen als *"ik had geen twijfel, daarom was ik blij"*, *"ik was tevreden"*, *"het evolueerde wat"*, *"Ik stelde me de vraag over de toekomst, gezien de situatie in de samenleving en in het land in het algemeen"*. Verzoeker slaagde er echter op geen enkel moment in zijn gevoelens hierbij op een doorleefde en diepgaande manier uiteen te zetten. Verzoeker geeft geen enkele blijk van enige zelfreflectie wat betreft de bewustwording van zijn eigen homoseksuele geaardheid. Ook de vaststelling dat verzoeker zijn homoseksuele geaardheid zonder enig probleem aanvaardde - en pas na doorvragen door de *protection officer* zeer algemeen stelde dat hij zich vragen stelde bij zijn toekomst (CGVS-verslag, p. 22) -, komt ondoorleefd en oppervlakkig voor. Dergelijke houding kan immers geenszins overtuigen in het licht van de homofobe samenleving in Tanzania, waarin verzoeker opgroeide en leefde. Het is redelijk te veronderstellen dat het ontdekken van de eigen homoseksuele geaardheid een zekere ongerustheid meebrengt, minstens een zoeken naar een draaglijke aangepaste levensstijl. Ook verzoeker had moeten ervaren dat de maatschappij, zijn vrienden en familie een homoseksuele geaardheid niet als *"normaal"* aanzien en dit directe gevolgen had voor verzoekers keuze van vrienden, zijn handelswijze en zijn plaats in de samenleving. Aldus kan verwacht worden dat hij doorleefde verklaringen aflegt aangaande zijn eigen homoseksuele bewustwording en ervaringen, de eigenheid van homoseksualiteit, *quod in casu non*, wel integendeel.

2.4.5. Verzoekers voorgehouden homoseksuele geaardheid is gelet op bovenstaande niet geloofwaardig. In het licht van voorgaande kan niet verbazen dat verzoekers beweerde homoseksuele relaties evenmin aannemelijk worden aangetoond.

2.4.6. Verzoekers verklaringen over zijn voorgehouden homoseksuele relatie met I., die tevens de directe aanleiding vormde voor zijn vlucht uit Tanzania, kunnen niet overtuigen. Zo verklaarde verzoeker dat hij in 2014 al kussend met I. door de directeur betrappt werd in een bureau van de school waar zij beiden werkzaam waren, waarop verzoeker ontslagen werd (CGVS-verslag, p. 7). Verzoeker gaf aan dat I. niet ontslagen werd, maar dat de andere leraren en I.'s vriendin Be. wel op de hoogte waren (CGVS-verslag, p. 8). Nog daargelaten dat ook hetero koppels geacht worden hun relatie buiten de werkvloer te houden, dan is redelijk aan te nemen dat homokoppels alles doen om hun relatie - die niet bekend mag worden het licht van de homofobe maatschappij in Tanzania - te verbergen. Dat verzoeker en I. het risico zouden nemen om op het werk te kussen op een toegankelijke plek *"Gelijk wie kon er binnenkomen, in dat bureau"* (CGVS-verslag, p. 8). Verzoekers uitleg, *"De liefde is soms moeilijk te beheren, soms zijn er gevoelens die moeilijk te controleren vallen, we waren er niet in geslaagd ons te bedwingen, we waren niet voorzichtig"* (CGVS-verslag, p. 8), kan hun onvoorzichtig gedrag niet verschonen. Nog daargelaten dat verzoekers verklaringen over waarom hij en I. niet naar huis konden gaan niet ter zake doen, staan zijn verklaringen daarover vol van uitvluchten die hij telkens aanpast. Zo verklaarde hij onder meer dat het een regel was dat leraren niet zomaar het logement van een andere leraar mochten binnengaan (CGVS-verslag, p. 9), even later te stellen hij dat I.'s vriendin Be. thuis was (CGVS-verslag, p. 14). Verder maakt verzoeker niet aannemelijk waarom hij na deze betrapting Tanzania niet ontvluchtte. Verzoeker stelde te denken dat de directeur uit voorzichtigheid de politie niet belde om de reputatie van de school niet te schaden (CGVS-verslag, p. 10).

Erop gewezen dat hij daarover toen toch niet zeker kon zijn, antwoordde verzoeker enkel dat het zo niet kon gebeuren, en het niet makkelijk was (CGVS-verslag, p. 10). Er nogmaals op gewezen dat verzoeker na de betrapping toch helemaal niet zeker kon zijn dat de directeur niets tegen hem zou ondernemen en dat hij toch ook nog naar de politie kon gebeld hebben, antwoordde verzoeker *“Ik kende de wet van mijn land goed, het is volgens de wet dat de situatie gevaarlijk is, als je de liefde echt bedrijft, als je seksuele betrekkingen hebt. Als je wordt betrap wanneer je de liefde bedrijft, dan is het anders, wat ons betrof, we bedreven de liefde niet.”* (CGVS-verslag, p. 10). Ter verduidelijking gevraagd of verzoeker werkelijk dat verschil maakte, antwoordde hij *“Ik verzeker u, het is heel anders, kussen en seks hebben, dat is geheel anders, dat zou me niet doen vluchten. Uiteindelijk vluchtte ik wanneer ik betrap werd bij liefde bedrijven.”* (CGVS-verslag, p. 10). Nochtans maakte verzoeker tijdens zijn eerdere verklaringen over zijn laatste betrapping met I., die hem er beweerdelijk toe aanzette om Tanzania te ontvluchten, geen enkele melding van een betrapping op heterdaad, nu hij verklaarde dat de deur op slot was en men de kamer niet binnenkwam (CGVS-verslag, p. 6-7). Hiermee geconfronteerd, verklaarde verzoeker allesbehalve overtuigend *“Er was een bewijs, er is een slechte gewoonte in ons land, wanneer personen je verdenken, ze kijken door het raam. Ik denk dat iemand ons al lang gezien had, door het raam keek. Wanneer de aanvallers kwamen, ze waren al zeker van wat gaande was binnen”* (CGVS-verslag, p. 10-11). Daargelaten dat dergelijk roekeloos gedrag geenszins geloofwaardig is, dient vastgesteld dat verzoeker dit eerder tijdens het gehoor in zijn vrij relaas niet had verteld. Wel integendeel, verzoeker toen gevraagd hoe de vriendin van I. - die hierbij aanwezig was - al wist wat zij er aan het doen waren, dan wel hoe ze reeds vermoedens had hieromtrent, verwees verzoeker enkel naar het incident in 2014, waarbij verzoeker en I. al kussend betrap zouden zijn in de schoolgebouwen (CGVS-verslag, p. 7). Verzoeker maakte toen geen enkel gewag van het feit dat hij met I. dermate onvoorzichtig was om seks te hebben dat door het raam te zien was. Verzoekers wijzigende en incoherente verklaringen doen verder afbreuk aan verzoekers voorgehouden homoseksualiteit en aan zijn beweringen omtrent zijn homoseksuele relatie met I..

2.4.7. Voorts kan niet worden ingezien dat verzoeker niet wist of I. met Be. praatte over het incident in 2014 (CGVS-verslag, p. 8). Nochtans zou verzoekers relatie met I. pas een tweetal jaar later, in oktober 2016 wanneer verzoeker Tanzania ontvluchtte, geëindigd zijn. De vaststelling dat verzoeker niet weet of I. en zijn vriendin Be. - die op de hoogte was - ooit gepraat hebben over het feit dat I. met hem betrap was terwijl ze kusten, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn beweerde homoseksuele relatie met I.. Bovendien kon het gegeven dat Be. op de hoogte was van verzoekers relatie met I., en dus ook zijn homoseksuele geaardheid, verzoekers fysieke veiligheid in gevaar brengen, zodat redelijkerwijs kan verwacht worden dat verzoeker hiernaar zou vragen bij I.. Dergelijke vaststellingen tonen vooreerst aan dat verzoeker geen band had met I. laat staan een seksuele relatie. Bovendien getuigt dit van een gebrek aan inzicht in de complexe realiteit waarin een homoseksueel in een homofobe maatschappij zich bevindt en de mogelijke represailles van de autoriteiten en medeburgers.

2.4.8. Ook verzoekers verklaringen aangaande zijn homoseksuele relatie met B., die duurde van 2006 tot 2011 (CGVS-verslag, p. 12-13) en ten einde kwam toen verzoeker B. betrapte met een andere man (CVGS-verslag, p. 14), zijn niet geloofwaardig. Verzoeker legde uit dat hij af en toe onaangekondigd op bezoek ging B. en hij zo, gezien de deur niet op slot was, in 2011 B. betrapte met een andere man (CGVS-verslag, p. 14). Verzoeker verklaarde verder dat hij kwaad was wanneer hij hen betrapte, dat er een discussie ontstond die de aandacht van de burens wekte en dat de burens van B. zo ontdekten dat verzoeker met B. een liefdesrelatie onderhield (CGVS-verslag, p. 15). Gevraagd hoe ze dat precies ontdekten, gezien verzoeker enkel sprak over ‘lawaaï’ en ‘discussie’, antwoordde verzoeker *“Wanneer je ruzie hebt met het vriendje van je vriendje, de entourage kan zien waarom het was. Door de woorden die ik uitsprak, zo ontdekten de burens de oorzaak van het conflict”* (CGVS-verslag, p. 15). Gevraagd waarom verzoeker dat zo deed, gezien hij zichzelf op deze manier evenzeer in gevaar bracht, legde verzoeker uit dat hij zich niet kon beheersen door de woede (CGVS-verslag, p. 16). Verzoeker stelde verder dat het nieuws in de wijk werd verspreid en dat B. enige tijd later moest vluchten, omdat hij *“bang [was]. Hij verwachtte zich aan ergere zaken - de politie kon komen, ze konden hem ook aanvallen.”* (CGVS-verslag, p. 16). Verzoeker gaf aan zelf niet bang te zijn omdat hij persoonlijk niet betrap werd, omdat hij geen inbreuk had gepleegd (CGVS-verslag, p. 16), wat niet kan overtuigen. Immers, het is geenszins aannemelijk dat verzoeker, indien hij werkelijk homoseksueel was, er niet mee zou inzitten dat anderen op de hoogte waren van zijn homoseksuele geaardheid en relatie, omdat hij niet op heterdaad zou betrap zijn en er volgens verzoeker bijgevolg geen bewijs is op grond waarvan hij wettelijk vervolgd kon worden. Verzoeker is bovendien niet logisch, indien er een discussie was omdat verzoekers vriend G. vreemd ging dan kan verwacht worden dat de burens dit ook doorhadden en dat verzoeker een van de (ex)-partners was.

Verzoekers verklaringen geven opnieuw blijk van een gebrek aan doorleefde ervaringen en inzicht in de complexe realiteit waarmee een homoseksueel, opgroeiend, levend en werkend in een homofob land als Tanzania, rekening moet houden.

2.4.9. Gezien de Raad geen geloof hecht aan verzoekers beweerde homoseksuele geaardheid en homoseksuele relaties, kan evenmin geloof gehecht worden aan de door hem ondergane vervolging omwille van zijn homoseksualiteit en relatie met I..

2.4.10. Verzoekers verwijzing naar de definitie van seksuele oriëntatie, zoals in de Jogjakarta principes omschreven wordt zijn niet nuttig nu verzoekers homoseksuele geaardheid ongeloofwaardig is. Verzoeker toont immers met zijn vage, onpersoonlijke en ondoorleefde verklaringen in verband met zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid doorheen de procedure niet aan dat deze definitie van toepassing is op hem.

2.4.11. Ook verzoekers verklaringen aangaande zijn reis kunnen niet overtuigen. Zo beweerde hij dat een zekere J., een blanke man uit Amsterdam, zijn reis voor hem had geregeld (CGVS-verslag, p. 18). Verzoeker wist echter niet wanneer hij J. ontmoette, noch wat J. in Tanzania deed, en kon evenmin toelichten hoe J. erin slaagde een visum voor verzoeker te regelen, welke procedure gevolgd werd of voor welk land hij een visum kreeg (CGVS-verslag, p. 19-21). Dergelijke onaannemelijke verklaringen ondermijnen verzoekers loutere beweringen hieromtrent. Bovendien blijkt uit verzoekers visumdossier dat verzoeker ingevolge een visumaanvraag bij de Italiaanse autoriteiten een visum type C werd afgeleverd, geldig van 7 november 2016 tot 17 november 2016. Hieruit blijkt verder dat hij omwille van professionele redenen - als project manager van het bedrijf Naeleva Group Company Ltd. - naar Italië zou reizen. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker met zijn eigen paspoort en een geldig visum naar Italië reisde en niet via een zekere J. uit Amsterdam. De informatie in het visumdossier omtrent verzoekers professionele activiteiten zijn bovendien strijdig met verzoekers voorgehouden beroep van leerkracht, waar hij I. zou hebben leren kennen en waar hij tijdens het werk werd ontdekt. Dergelijke vaststellingen ondergraven geheel de waarachtigheid van verzoekers voorgehouden asielmotieven.

2.4.12. Verzoekers verklaringen dat hij, nadat hij Tanzania verliet, in een huis in een voor hem onbekend land, zou zijn opgesloten door J., waar hij onder dwang seks moest hebben met personen die J. aanbracht (CGVS-verslag, p. 21), kunnen in het licht van voorgaande evenmin overtuigen. Bovendien liet verzoeker na aan te geven bij de DVZ dat J. hem dwong seks te hebben met personen die J. aanbracht (verklaring DVZ), wat de waarachtigheid ervan ondergraaft. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker zijn asielaanpak opbouwt wanneer hij dit nuttig acht.

2.4.13. De door verzoeker neergelegde documenten kunnen de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanpak niet herstellen. Een document moet, om bewijswaarde te hebben, immers coherente en geloofwaardige verklaringen ondersteunen, *quod non in casu*, gelet op het voorgaande.

De attesten van het Regenbooghuis van Brussel van 30 november 2017 en van 6 april 2018, kunnen hoogstens aantonen dat verzoeker deelnam aan activiteiten georganiseerd door deze vereniging. Uit het attest van 6 april 2018 kan blijken dat het Regenbooghuis er klaarblijkelijk niet van op de hoogte is dat verzoeker een man is (zie "*Madame K.K.K.*").

Het rapport van ILGA, "*State-Sponsored Homophobia: A World survey of sexual orientation laws: criminalization, protection and recognition*" van mei 2017 en het artikel van BBC "*Zanzibar arrests 20 over homosexuality*" van 16 september 2017 en het artikel van the Guardian "*Tanzania illegally detains human rights lawyers for promoting homosexuality*" worden niet dienstig neergelegd. Uit voorgaande is immers gebleken dat verzoekers voorgehouden homoseksualiteit niet geloofwaardig is, zodat dergelijke artikelen niet van toepassing zijn op verzoekers situatie.

Wat betreft het bij aanvullende nota neergelegde psychologisch verslag, opgesteld op 5 november 2017 door psycholoog - neuropsycholoog L.Z., benadrukt de Raad dat verzoeker naliet dit attest voor te leggen aan het CGVS terwijl het nog voor het gehoor van 15 december 2017 werd opgesteld en 4 maanden voor de bestreden beslissing. Verzoeker heeft geen verklaring waarom hij bij de aanvang van het CGVS-verhoor wanneer hem gesteld werd dat *hij "eventuele problemen (betreffende de tolk of andere)"* niets heeft gemeld. Ook op het einde van het gehoor toont verzoeker het medisch attest niet. "*Bracht u enige documenten mee vandaag?" "Ik heb een document dat ik kreeg van Rainbow house."* Integendeel wanneer nog gevraagd wordt of dit het enige document is antwoordt verzoeker "*Ja*" en ontkent verzoeker aldus nog nuttige documenten te hebben.

Hoe dan ook psychologische verslagen en attesten zijn geen sluitend bewijs voor de oorzaak en omstandigheden van de vastgestelde psychologische problemen. Uit het psychologisch attest blijkt dat gesteund wordt naar op verzoekers verklaringen. In deze benadrukt de Raad dat het niet is omdat het psychologisch verslag verwijst naar verzoekers verklaringen, dat dit ook zou impliceren dat hieruit een exclusief causaal verband met verzoekers asielrelaas, zoals aangehaald voor de asielinstanties, kan worden afgeleid, noch dat dit de waarachtigheid van de vervolging zou kunnen aantonen gezien ook de psycholoog enkel de verklaringen citeert zoals deze werden medegedeeld door verzoeker. Zoals hoger aangehaald zijn verzoekers verklaringen niet geloofwaardig.

Verzoeker kan met dit attest evenmin aantonen dat hij het gehoor op het CGVS niet nuttig kon voeren. Uit het CGVS-verslag kan bovendien blijken dat verzoeker goed kon volgen en zelf veel vertelde. Uit het medisch verslag blijkt dat verzoeker ook les volgt in België en hij hoopt universitaire studies te kunnen aanvangen in België.

De getuigenis van L.M.M., de verblijfstitel van L.M.M. en de foto van verzoeker en L.M.M. tijdens een event van Why Me kunnen voorgaande appreciatie niet wijzigen. Uit de getuigenis van L.M.M. blijkt dat zij verzoeker ontmoette tijdens de vergaderingen en activiteiten van Why Me en dat zij soms samen uitgingen in Brussel of Antwerpen en naar "*cool hangout spots for LGBTI individuals*" gingen. De vaststelling dat verzoeker naar activiteiten van Why Me ging, zijn geen bewijs van een homoseksuele geaardheid. Iedereen, ongeacht zijn of haar seksuele geaardheid, is immers welkom op dergelijke activiteiten. Daarnaast staat het ook iedereen vrij om uit te gaan met wie en waar hij wil, zodat ook dit verzoekers voorgehouden homoseksuele geaardheid niet kan aantonen.

2.4.14. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het formuleren van boude beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingsen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren.

2.4.15. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.6. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK